

ter det, vi mener er det rigtige. Vi støtter det, der er den ægte vare.

Og så tør vi også sige, hvad vi mener. Vi sagde, allerede inden vi kom i Folketinget – altså inden det første valg, hvor Fremskridtspartiet var opstillet – at vi var for EF, og det var i 1972. Vi har arbejdet for det EF, vi blev en del af, og helt frem til 1986 arbejdede vi for, at vi skulle have et troværdigt medlemskab af EF. Vi var de ivrigste og nogle af de første til at sige ja til det indre marked, og her må jeg måske gøre statsministeren opmærksom på, at det var ikke helt så enkelt med Socialdemokratiet, som stod meget, meget splittet i 1972, og som rent faktisk sagde nej i 1986. Det er altså det troværdige parti, som statsministeren bryster sig af at tilhøre, set i forhold til dem, der rent faktisk kørte den rene og saglige linje.

Først i 1992 sagde statsministerens Socialdemokrati ja til det EF eller rettere sagt det EU, som statsministeren står her og bryster sig af. Men folket sagde nej, hr. statsminister, og Fremskridtspartiet sagde også: Nej, nu er vi gået for langt! Og det er faktisk de samme argumenter, vi bruger i dag. Vi skal ikke have en føderal union, vi ønsker ikke en EU-hær, vi ønsker ikke et EU-politikorps, vi ønsker ikke, at de indre anliggender skal afgøres ved flerstemmighed.

I dag har jeg hørt statsministerens partikammerater og udenrigsministeren sige nogenlunde det samme med lidt pænere og mere moderate ord – det indrømmer jeg – men ikke desto mindre kan statsministeren undres over, at Fremskridtspartiet tør køre en ren linje for et godt samarbejde i Europa, noget, som hans eget parti ikke kunne. Og så ved jeg i øvrigt ikke, hvorfor i alverdens riger og lande oliekrisen kom ind i statsministerens tale, som om A.P. Møllers oliefund i Nordsøen skulle have noget som helst med EU at gøre.

Lad mig gøre det helt stjerneklart: Fremskridtspartiet går ind for, at den næste traktat skal ud til folkeafstemning. Lad mig gøre det lige så klart, at Fremskridtspartiet er dyb modstander af og meget skeptisk over for det fransk-tyske udspil. Vi ved af erfaring fra den sidste regeringskonference, at det vil få en virkelig stor indflydelse, og så nytter det ikke noget at sige, at vi skal gøre alt muligt for de central- og østeuropæiske lande. Hvad er det, man gør? Jo, man siger, at man kan give dem nogle tilskud – det var det, udenrigsministeren stod og talte om – tilskud, tilskud, tilskud, giv dem bare nogle flere penge.

Men det er ikke den måde, vi skal gøre det på. Vi skal gøre det ved at forenkle EU-samarbejdet, så de ligesom os kan leve op til kravene og blive til fornøjelse og glæde for et Europa, der kan leve i samarbejde, fred og sikkerhed. Det er det, vi skal frem til, og det er det, som denne debat burde have drejet sig om.

Keld Albrechtsen (EL):

Både statsministeren og udenrigsministeren var inde på, at der skulle eksistere en endog tæt og hjertelig alliance mellem det yderste højre og det yderste venstre. Men det, vi har konstateret i dag, er, at fire partier ville have stemt for det dagsordensforslag, vi har fremsat om folkeafstemning, fordi de har den opfattelse, at det spørgsmål burde bringes i orden i dag.

Derudover har Enhedslisten i fredags henvendt sig til hr. Ove Fich med en fremstrakt hånd, og det gjorde vi ikke, fordi vi ønskede en tæt og hjertelig alliance med det yderste højre. Det gjorde vi, fordi vi ønskede at lave en fælles dagsorden sammen med regeringspartierne. Derfor henvendte vi os først til hr. Ove Fich, men vores tilbud blev ikke modtaget. Det blev modtaget af andre, og det er jeg glad for; men vi startede altså med at gå til hr. Ove Fich.

Det er også sådan, at i 1986 dannede Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og VS tilsammen et flertal i Folketinget, som sagde nej til EF-pakken. Jeg vil gerne gentage til både ministrene og hr. Ove Fich, at det flertal eksisterer jo stadig – i den forstand at det i dag består af Det Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten – og vi har ikke lagt skjul på i Enhedslisten, at vi ønsker intet hellere, end at dette flertal igen kan aktiveres i spørgsmålet om Unionen.

Så inden man snakker sig helt væk fra alle muligheder for dialog, synes jeg, man i Socialdemokratiet og i Det Radikale Venstre skulle lytte til, hvad det er, unionsmodstanderne siger. Man skulle huske på, at vi rent faktisk – dengang man kaldte til de første forhandlinger om udarbejdelse af et dansk forhandlingsgrundlag sidste efterår – også kom med en fremstrakt hånd, som heller ikke blev modtaget. Sådan er den reelle sammenhæng, og hvis det skulle ske, det på et eller andet tidspunkt bliver sådan i Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, at man når over den smertegrænse, som jeg da stadig håber eksisterer – jeg håber ikke, at følelsesløsheden efterhånden er total – så ved man, hvor man kan henvende sig for at danne et andet flertal i EU-politikken.